

G. I. DUCA

CEREMONIA ÎNMORMÎNTĂREI

În mijlocul unei mari afluențe de amici, cunoscuți și rude s'a făcut înmormântarea ultimelor rămășițe ale regretatului George Duca, fostul director al lucrărilor portului Constanța și Căilor ferate.

Sosirea vagonului mortuar

Un tren special a pornit din Constanța, ducând spre București corpul fostului director al Căilor ferate.

La orele 3 după amiazi, mașina cu vagonul mortuar oprește în gara de Nord. A fost un moment de pioasă rugăciune. Mulțimea, enormă la număr, își descoperă capetele, pe când corul bisericii sf. Gheorghe intonă un imn funebru.

Corpul decedatului era așezat într'un sicriu de nuc.

Sicriul era înconjurat de numeroase flori naturale. Vagonul mortuar era îmbrăcat cu un voal negru.

Discursul d-lui Miclescu

D. Miclescu, sub-directorul căilor ferate, a ținut un discurs, arătând meritele defunctului și pierderea ce încearcă corpul inginerilor prin moartea unuia dintre cei mai străluciți membri ai lui.

Coborîrea sicriului din vagon

După o scurtă rugăciune rostită de P. S. Sa Arhiepiscopul Nifon, vicarul sf. Mitropoliei, sicriul fu luat pe brațe de ingineri, colegi ai defunctului și dus pe carul funebru.

În vremea aceasta, elevii școlii de poduri și șosele, așezați pe peron în linie de bătae, au prezentat armele.

Tot în acest timp maiorul Lambriu, care avea comanda unui batalion de infanterie, comandă *pentru onor*. Soldații prezentară armele, iar muzica începu să cânte imnul mortuar.

Pornirea carului funebru

Sicriul a fost așezat pe un car tras de 6 cai. D'asupra cosciugului s'a așezat o frumoasă coroană de flori naturale, trimisă de MM. LL. Regele și Regina.

Cortegiul a fost pus în mișcare în ordinea următoare : un cordon de sergenți de stradă, carul cu coroane, printre cari se remarcă coroanele : societății anonime române de industrie forestieră ; foștii elevi ai școlii Centrale ; administrația Căilor Ferate ; magazinul de Consum al căilor ferate ; din partea Ministerului de Lucrări Publice ; vechii elevi ai Școlii naționale de poduri și șosele ; inginerii serviciului de Docuri ; Anghel Saligny ; Serviciul lucrărilor noi, etc., etc. Decorațiile defunctului puse pe trei perne purtate de 3 ingineri de la căile ferate ; patru coroane purtate pe brațe din partea personalului gării de Nord ; Atelierul central de la căile ferate, Casa de ajutor și Magazinul de consum de la căile ferate ; apoi veneau delegații căilor ferate, sosiți de la toate stațiunile din țară ; trăsurile cu preoți ; corul bisericii sf. Gheorghe ; carul funebru, înconjurat de coroane naturale, după care urma un mare număr de public.

Panglicele erau purtate de patru domni ingineri.

Pe ambele laturi ale carului funebru era o gardă compusă din câte 8 elev și școlii de poduri și șosele.

Parcursul

Carul funebru a parcurs apoi următoarele străzi : calea Griviței, calea Victoriei, strada Ateneului, strada Poșta-Veche, Clemenței, Biserica Enei, Academiei, Bulevardul Academiei, calea Victoriei, spre cimitirul Belu.

La gara de Nord erau eșezate două mari steaguri negre.

De asemenea, pe calea Griviței, la casele unde sunt serviciile căilor ferate de tracțiune, mișcare și întreținere, erau drapele negre.

Pe tot parcursul era o mare mulțime care saluta respectuos rămășițele fostului director al căilor ferate.

Când cortegiul a ajuns în dreptul Școlii de poduri și șosele, s'a oprit un moment și P. S. Sa archiereul Nifon a rostit câte-va cuvinte de rugăciune, iar d. Caracostea pronunță discursul său. Ajuns în dreptul Localului Societății Politecnice cortegiul s'a oprit din nou iar D-l Inspector General P. Țerrușanu a pronunțat discursul său.

Se știe că lui Gheorghe Duca i se datorește reorganizarea școlii noastre de poduri și șosele.

Inhumarea

La orele 5 cortegiul a ajuns la cimitirul Belu.

Aci cosciugul a fost luat pe brațe de către membrii familiei și condus la cavoul familiei decedatului, unde în urma unei rugăciuni a urmat înhumarea în urma discursurilor D-lui M. Paciuirea și D-lui ministru L. P.

DISCURSUL D-LUI MICLESCU

Cruda s^ortă, care a răpit dintre noi pe Gheorghe Duca, ne-a lăsat slaba mână-gâere, de a'i duce, un timp, rămășițele pământesci în drumul spre ultimul lor locaș. Acum s'a terminat această tristă datorie. Viu în numele Direcțiunei Căilor Ferate și a foștilor săi colaboratori să'i zic un ultim adio și să'i exprim, în acest moment de veșnică despărțire, sentimentele de înaltă stimă și de sinceră iubire ce i-au păstrat. Viu, în numele întregului personal al Căilor Ferate, să salut pentru ultima oară pe un șef venerat, s'ăi exprim nemărginita'i recunoșciță pentru solitudinea ce i-a arătat în tot timpul administrațiunei sale.

Nu voi încerca a vorbi de trecutul lui Duca, care a precedat venirea sa în capul Direcțiunei Căilor Ferate, trecut care singur ajunge pentru a ilustra viața unui om ; voesc numai să reîmprospătez, prin câte-va cuvinte, amintirea înțeleptei sale administrațiunii în cei opt ani de activitate ce a consacrat drumului de fer.

Incepuse d'abia să se bucure de roadele strălucite ce le da opera sa de organizare a scoalei de Poduri și Șosele, când s'a văduț, în anul 1888, numit Director general al Căilor Ferate.

În această funcțiune, moștenea o situațiune din cele mai grele, creată printr'o creștere repede a activităței comerciale a țarei. Trebuia, nu numai să administreze o rețea îndoită în ultimii cei din urmă 4 ani, dar trebuia mai cu seamă să facă față unor nevoi de trafic, crescute în proporțiuni și mai mari încă, și cari tocmai din cauza repede lor creșteri, neputând fi de timp preîntâmpinate, ajunsese să pună în diferență interesele comerciale și siguranța exploatărei.

Duca se puse cu curagiu pe lucru, și în 8 ani de administrație, parveni a dota drumul de fer cu cea mai mare parte din instalațiunile necesare, și în stare a face față nevoilor unul trafic mereu în creștere și exigențelor din ce în ce mai mari ale siguranței.

Ast-fel spori și prefăcu radical un însemnat număr de gări, înființă altele înmulți și desvoltă instalațiunile lor, începu construirea liniei a doua spre Ploesci, spori materialul de tracțiune și de transport, înzestră gările cu aparate de siguranță pentru manevrarea acelor și semnalelor, într'un cuvânt, făcu în timpul celor câți-va ani ai

administrațiunii sale, ca drumurile de fer să ia un mare avânt de progres, și le puse în stare să aducă foloasele pe cari țara era în drept să le aștepte.

Dar acțiunea de organizare a lui Duca nu se mărgini aci. El pricepuse că, în țara noastră, unde personalul administrațiunilor se recrutează cu foarte mare greutate trebuiau luate măsuri speciale pentru a forma mai cu seamă pe acel al drumurilor de fer, și pentru al atașa administrațiunii, asigurând existența lui și familiei lui, după îndeplinirea unui număr de ani de serviciu sau în cazuri de accidente.

În această ordine de idei, Duca înmulți școlile speciale și făcu să se decreteze statutele unei case de pensuni și a unei case de ajutor.

Experiența în curând probă cât de utilă și de umanitară fu opera sa. Cea mai mare parte a personalului tehnic fu instruit în aceste școli, și multe familii scăpate de atunci din miserie, vor bine-cuvânta cu drept cuvânt memoria lui Duca.

Ar fi încă multe de spus dacă ași avea a pune în evidență toate calitățile morale și cetățenești ale lui Duca. Le voi resuma zicând că a fost în toată puterea cuvântului un om de bine, un bun cetățean, un bun camarad și un neîntrecut părinte de familie.

Fie ca regretele unanime și dovezile de simpatie manifestate aci, de această numeroasă adunare, să poată aduce o alinare durerii familiei sale, atât de mult încercată. Adio! Duca. Amintirea înaltelor tale calități va rămânea neștersă în inimile acelor cari te-au cunoscut.

Discursul D-lui Inginer-șef G. Caracostea

Falnică Adunare!

E trist, e dureros să privim astăzi acest impunător cortegiu în fața Școale pe care el a creat-o. Admirati marea clădire, întruparea visului său grandios.

Vedeți-o, cum umbrită de lugubrul steag negru, îl plânge neconsolată.

Il plâng profesorii, cari l'au ajutat în reușita acestei mărețe opere, îl plângem noi eșiți din această școală, căci multă iubire a știut să ne insufle.

Scim câtă mâhnire avea pentru o greșală a noastră, și ce mult se bucura când reușam.

L'am vădut la intrarea lui în luptă pentru a încălzi un corp rece, pentru a da viață acestei școale—toate momentele lui erau pentru dânsa,—nici osteneala nici greutățile ce îi stau în cale nu l'au desarmat, le-a învins pe toate și a întemeat o școală model de care ne mândrim astăzi, când ne țicem «vechi elevi ai ei».

Și cu cât suntem mai mândri cu atât suntem mai mârniți de pierderea creatorului nostru.

In special noi, cari ne-am făcut studiile, pe când era el director suntem, sdrobiți de durere.

Ni'l aducem aminte, cum la fie-ce moment, ne sfătuia și ne îndrepta pe calea cea bună. Il vedeam cum venea și ne inspira dragostea de muncă, de ordine și de știință, îl simțeam că trăesce numai pentru noi și numai prin noi.

Și'l iubeam cu toții, chiar acei ce eram loviți de severitatea lui; înțelegeam măsura aspră luată, vădând efectele bine-făcătoare.

Nimic nu făcea el care să nu tindă a ține sus prestigiul școalei, și cu câtă moderație spunea că meritul este al nostru iar nu al lui!

E copleșitor de dureros pentru noi să spunem tot ce scim despre el astăzi când îl vedem dus fără viață spre locuința lui de veci.

O, de sigur, nu'l vom uita, căci el trăesce în inimile noastre și va trăi în viitor

prin generațiile ce vor succeda în această școală și va fi o zi de mare mulțumire sufletească pentru noi, când vom așeza în mijlocul curții de onoare a acestei clădiri chipul său cioplit în marmură sau turnat în metal, pentru ca privindu-l să dea puțința de a fi vecinic un exemplu viu și demn de urmat, să-i putem cere îndemn la muncă și abnegațiune, lui, isvor de bine și de lumină.

Acum să-l petrecem cu toții până la mormânt, să-i aducem omagii de adâncă recunoscință, și ștergându-ne lacrimile, nu-ți spunem adio, căci moartea n'a isbutit să te răpească cu desăvârșire din amintirea noastră.

DISCURSUL D-LUI INSPECTOR GENERAL ȚERUȘEANU

Domnilor,

Înainte de a ne despărți de aceste rămășițe pământesci, permiteți-mi, în numele corpului de Ingineri, a arăta în câte-va cuvinte întreaga activitate tehnică a inginerului George Duca.

Născut în anul 1847, fu de copil trimis în Franța spre a-și face instrucția. După ce a terminat liceul Louis le Grand, fu admis în 1866 ca elev la școala centrală de Arte și Meserii, de unde în 1869 eși cu diploma de Inginer al acelei școli.

Intors în țară, fu îndată alăturat la controlul căilor ferate în construcție, lucrări ce serveau de școală tineretului instruit din acea epocă. Această ocupațiune, puțin lucrătoare, nu convenea unui temperament avid de o muncă mai productivă și care să corăspundă mai bine pornirilor sale sufletesci și ast-fel părăsi serviciul. După un interval de scurtă durată în care 'și aplică toată activitatea la lucrări particulare, George Duca înțelese că timpul nu era încă sosit pentru țara noastră, ca omul de artă să găsească un câmp rodnic și cu o răsplată suficientă în domeniul lucrărilor particulare și părăsi această stare nesigură de ocupațiuni, pentru a se reîntoarce iar la lucrările publice.

La 1875 găsim pe Inginerul Duca ca șef de secție la linia Ploesci-Predeal, de astă-dată însă rolul Inginerului de control, era cu mult mai important; controlul avea sarcina de a studia proiectele de executare de concurența cu concensionarul, a propune modificări și a introduce îmbunătățiri în folosul lucrărilor, funcție ce a păstrat până la resilierea concesiunii Crawley.

Cu reluarea lucrărilor de către inginerul francez Guilloux, George Duca deveni colaboratorul intim al noului întreprindător. În această calitate a dezvoltat multă energie, multă pricepere, și pot dice că grație prezenței lui în această întreprindere, lucrările au putut lua un sfârșit mulțumitor.

După terminarea lucrărilor căi ferate Ploesci Predeal, George Duca fu chemat ca membru în Consiliul de Administrație al căilor ferate, unde experiențe tehnică și

administrativă la linia Ploesci-Predeal și la alte lucrări, îl indica în mod natural. De o dată cu această însărcinare George Duca avu și pe acea de profesor și Director al școlii de Poduri și șosele. În această calitate fu însărcinat de Ion Brătianu cu executarea construcției școlii de Poduri și Șosele, precum și cu organizarea învățămîntului acelei școli.

Cunoaștem cu toții rezultatul acestei delicate însărcinări. Construcția este una din podoabele capitalei, edificiul bine chibzuit din punctul de vedere al studiilor și a celor-alte trebuințe tehnice, iar roadele organizării sale sunt acea pleiadă de Ingineri, ce se sporesc pe fie-care an și pe serviciul cărora țara se poate rezema cu siguranță, în toate lucrările ce ar dori să facă.

George Duca fu primul Director al acestei școli ast-fel organizată.

Las altora datoria să reaminteze înrăurirea folositoare ce a avut prezența sa în capul căilor ferate ca Director, asupra dezvoltării progresive a acestei instituțiuni,—și cum putea fi alt-fel? căci este cunoscut că mai presus de Inginer distins, George Duca era un administrator integru și prevădător. Duca a fost mult timp președintele Societății Politehnice, în care calitate a adus eminente servicii acestei instituțiuni. A pregătit calea pentru recunoașterea ei ca persoană morală și a contribuit din toate puterile sale a întări legătura de camaraderie între membrii ei. Pe lângă aceste calități George Duca avea cuvântul lesnicios convingător și plin de atracțiune; neuitate vor rămâne, pentru camarazi noștri, glumele sale spirituale la banchetele anuale ale societății.

Cea din urmă însărcinare care a avut-o a fost Director al construcției portului Constanța. Boala de care era minat nu ia permis a termina această importantă lucrare, a murit în soldat devotat la postul său, plin de credință în reușita sarcinei ce i se încredințase.

Acestea sunt în scurt enumerarea principalelor lucrări încredințate eminentului bărbat care dispare dintre noi, lăsând în urmă regretele unanime ale tuturor cari l'au cunoscut. •

Neuitată să'i fie amintirea.

DISCURSUL D-LUI INGINER M. PACIUREA

Intristată adunare și iubiți colegi,

Cruda și neînduplecata Soartă, prin irevocabila și eterna Ei hotărîre, ne lasă, vai! triste și dureroase datorii de îndeplinit.

Curmînd atît de timpuriu firul vieții unuia din cei mai distinși și mai valoroși bărbați ai noștri, nemilostiva Sörtă mai lasă așî printre noi și un gol mare, ireparabil.

În fața dar a rămășițelor pămîntești, — scăpate acum de chin și suferințe și cari se reîntorc pentru vecie în taina marelui și a tot puternicului nemărginit,—datori suntem să ne reamintim cu recunoștința de partea lor sufletească, și să depunem cu smerenie omagiile noastre de stimă și de respect, pe mormîntul simpaticului și iubitului nostru coleg și amic George Duca.

Tristă și pe atît de dureroasă datorie de îndeplinit, iubiți colegi, pe cît este de ireparabilă și pierderea încercată de noi toți.

Toți suntem coprinși de o jale adîncă. Lacrimi de cumplită durere izvorăsc din inimile noastre zdrobite. Suspine profunde, semn de crudă încercare, pornesc în tăcere din adîncul sufletelor noastre nemîngîiate. Intristarea stă zugrăvită pe fețele noastre ale tuturor. Regretele sunt unanime. Doliul este general.

Golul lăsat azi printre noi, este în adevăr mare și în deobște simțit.

Cu răposarea lui George Duca, pierdem o virtute, care făcea gloria unei vechi familii, crud lovită azi; dispăre o podobă a corpului nostru tehnic, unde ocupa un loc de fruntaș printre cei mai de frunte; apune o figură, fala unei întregi generațiuni; se stinge de timpuriu o lumină care făcea onóre țării, pe care a servit'o cu o nestrămutată credință și cu devotament fără mărgini.

Inzestrat de natură cu o inteligență superiôră, și cu o putere de muncă extraordinară; posedând o instrucțiune alcătuită din cunoștințe vaste, fiind și pe deplin stăpîn

pe puternica lui voință, George Duca a ajuns, numai prin propriile sale merite, la cele mai înalte trepte ale carierei sale tehnice.

Înțelept și serios, dar îndrăzneț, curajos și fără preget la muncă; luînd cu fruntea senină răspunderea actelor sale, îndrumate numai în spre frumos, și folositor; neavînd altă țintă, de cît progresul și binele general; a fost unul din cei mai aprigi, mai de căpetenie, mai cu autoritate, și mai spornici lucrători, în toate circumstanțele nemăsuratei sale activități.

De o judecată sigură, cu o pătrundere vie și de o concepțiune repede și lămurită, avînd însușiri mari și vederi largi; nefiind călăușit în mare luptă pentru existență, de cît de luminile conștiinței sale curate, a rămas neclintit la înălțimea grelelor și delicatelor sale misiuni; îndeplinindu-le pe toate, cu o rară înțelepciune, cu o prevedere demnă de toată lauda, și mai ales cu o abnegațiune exemplară.

Spirit fin și distins; caracter integru și leal; îndatoritor și corect; bun, apropiat, sincer și drept din fire; plin de demnitate și pe atît de modest, pe cît era de capabil; făcea admirațiunea numeroșilor săi colegi și amici, cari aveau pentru dînsul o adevărată afecțiune și o deosebită stimă; făcea și adorațiunea tuturor elevilor și colaboratorilor săi, cărora a știut să le inspire, și prin blîndețea neprețuitelor sale povești, o profundă iubire și o nemărginită recunoștință.

Pentru tóte aceste merite și calități mari, pentru tactul, hărnicia și priceperea lui cea mare, în conducerea diferitelor direcțiuni, încredințate vastelor sale cunoștințe; precum și pentru valórea și puterea lui morală; era cunoscut, apreciat și respectat de la un capăt la cel-l'alt al țării, bucurîndu-se cu drept cuvînt, de considerațiunea și de absoluta și deplina încredere a tuturor sferelor nóstre sociale.

Iată, întristată adunare, în câte-va cuvinte, partea sufletească a acestui înțelept și luminat bărbat, pe care țara întregă îl plînge azi; dar al cărui nume va rămînea pildă vie de muncă conștiincioasă, de jertfă de sine și de iubire pentru binele obștesc.

Facă cerul ca omagiile depuse de noi, ca ultimă datorie,—pe mormîntul rămășițelor sale pămîntești, — să curme lacrămile întristatei și neconsolatei sale familii, alinînd și cumplita ei durere.

Iar tu, iubite coleg și amic, fii de-a pururea bine-cuvîntat de noi toți, pentru ródele ostanelilor tale celor mari.

Mergi cu conștiința liniștită, în viața fără de sfîrșit; unde nu vei găsi nici amărăciuni, nici trude, nici dureri.

Odihnește-te pe vecie în locașul dreptilor, care de drept ți se cuvine, pentru munca cea fără de prihană.

Veghează și din eternitate, cu puternicul dor al părinteștei tale iubiri, asupra gingașei tale familii, lipsită fără vreme de lumnatele tale sfaturi.

Udă și de acolo cu roua sufletului tău nobil și curat, frumoasele vlăstare ale demnei tale tulpine; lăsate deja pline de seva înțelepciunii tale cele mari.

Indrumează pașii lor tineri pe urmele neperitoare, străbătute de tine cu atita cinste și demnitate, și luminează-le lor și din nemărginit calea Virtuței, pe care cu prisosință ai practicat'o pe acest pământ plin de ispite.

Și acum, întristată adunare și iubiți colegi, potrivit cu datoriile legii noastre creștinești să-i zicem din tot cugetul nostru curat.

«Vecinica pomenire».

DISCURSUL D-LUI D^r. G. ISTRATI

MINISTRU LUCRARILOR PUBLICE

Jalnică adunare,

Ori-ce inteligență stinsă prin moarte, ca și lumina unei stele ce dispare, lasă întunec în urma ei.

Prin încetarea din viață a lui George Duca, o inteligență—o inteligență aleasă—s'a stins dintre noi !

Dar nu numai aceasta caracteriza pe Duca. Cultură aleasă, voință hotărâtă, vederi largi și sentimente de elită, iată în scurt calitățile rari ale alesului dispărut.

O stea ce se stinge însă, o inteligență ce dispare, nu sunt forțe pierdute.

Ori-ce forță este vecinică, nu dispare, se preschimbă numai !

Tot ast-fel e și cu o inteligență aleasă. Ca și forța, ea nu dispare, se transformă numai ; rămâne, nu se îngroapă cu cel ce a avut-o.

Acest fapt e cu deosebire adevărat, în ce privește pe marii cugetători, pe reformatori și inovatori, pe cercetători și organizatori.

Duca, om de știință prin cultura sa specială; spirit clar și prevădător, prin însușirea-i personală; organizator și administrator, prin temperament, a lăsat urme adânci, atât prin ideile sale largi și juste, cât și prin acea ce a făcut atât în serviciul lucrărilor tehnice pe linia Ploești-Predeal, cât și la Administrația Căilor ferate române, sau ca director a școlii de Poduri și șosele.

Ca director al Căilor ferate, a lăsat o organizație admirabilă, creând cu deosebire casa de pensiuni și ajutor; a lăsat un raport-program în care se prevede tot ce trebuie pentru a transforma și completa rețeaua noastră ferată.

Reorganizând școala de Poduri și șosele, el, mai mult ca Asaky și Poenariu—iluștrii săi premergători, — a pus bazele corpului tehnic român; a făcut ca această școală să stea astă-zi în fruntea școlilor speciale ale acestei țări.

Un ast-fel de om, trebuia să-și termine viața sa activă și rodnică în fruntea unei lucrări de însemnătate pentru țară.

Dacă s'a stins ca un far ce până în ultimul moment luptă încă cu întunericul.

Ca o sentinelă conștientă și vigilentă el căzu pe șantierul uneia din cele mai importante lucrări concepute și executate de inginerii noștri.

Până când sufletul nu a părăsit corpul său sleit de forțe, el nu a încetat un moment de a conduce și sfătui, de a urmări și realiza lucrarea portului Constanța, de care va fi vecinic legat numele său.

Am avut ocaziunea a-i vorbi două zile înainte de moarte, și am putut vedea cu plăcere, că toată viața sa inteligentă ce s'a păstrat în un mod așa de necrezut de lucidă până în ultimul moment, era absorbită numai de lucrările sale. Ultima sa grijă, pot dice cu siguranță chiar, ultima sa bucurie ce a simțit în această viață, a fost când a căpătat asigurarea că cei ce l'ajutau erau apreciați bine, erau iubiți și siguri de situațiunile ce aveau.

Și cât de fericit a trebuit să fie acest om, cu inima sus pusă, cugetând că lucrarea frumoasă și utilă țerei, pentru care se pasionase, urma a fi terminată de elevii săi, astăzi colegi demni de toată stima, demni de afecțiunea și încrederea aceluia, ce i-a condus, atât în timpul studiilor școlare, cât și a lucrărilor de pe șantier.

Natură de elită! Dacă deplângem prematura ta disparițiune, căci pleci la vârsta de la care ai fi putut fi și mai util țerei, avem însă consolația de a vedea de ce e capabil neamul nostru și în direcțiunea aridă a aplicațiunilor științelor exacte.

Suntem mândrii a vedea ce vie inteligentă, ce înalte sentimente, ce vederi juste, ce putere de muncă și cu deosebire ce puternici voinți—voinți de care avem atâta nevoie—constituiesc adesea apanagiul firei noastre românești.

Dormi în pace! Grație ție opera ta va fi urmată prin școlarii tăi.

Bustul tău se va ridica, sper, mai curând ca al unei alte ființe de bine : Davila, grație elevilor și prietinelor tăi.

Dar fii liniștit. Tu ai avut grija, fără să o știi, de a-ți ridica singur monumentul încă fiind în viață. Pe calea Griviței, ori-cine va trece pe lângă localul în care se prepară generațiile valide ale tinerilor noștri ingineri, nu va putea să nu se gândească că acolo e o parte din sufletul tău, e cugetarea, e voința și dorul tău de a fi și după moarte prin creațiunea ce ai făcut util țerei tale.

Suvenirul acestor fapte alese, exemplul vieții tale pline de muncă utilă și rodnică, vor scădea durerea crudei lovituri a plecării tale timpurii, și vor da putere cu deosebire—o urăm din toată inima—scumpei tale familii, de a putea suporta cruda și nereparabila lovitură ce a primit.

Țărâna scumpă a Patriei din care ai eșit se deschide acum pentru a te primi și păstra
Fie-ți ea ușoară !

Păstrează-ți ea corpul și noi memoria ta scumpă !

Toastul ridicat de d. G. I. Duca, director general al căilor ferate române la banchetul inaugurării podului peste Dunăre:

Sire,

Inginerii vă mulțumesc că ați bine-voit, prin prezența Voastră și a Auguste Voastre familii, să faceți și mai strălucită serbarea de azi.

Inaugurarea linii Fetești-Cernavoda, menită să prelungească căile noastre de comunicație până la Mare, este o serbare a Națiunii; ea va însemna una din marile date în istoria propășirii economice a țerei; dar ea este în același timp și consfințirea, unei opere mărețe, săvârșită de inginerii români.

Când în 1890 Majestatea Voastră a pus întâia piatră a podului peste Dunăre, care cu drept cuvânt, numără între lucrările cele mai de căpetenie datorite artei inginerului. Ea a voit să dea o nouă dovadă de sollicitudinea Sa pentru lucrările folositoare țerei, și să înbărbăteze pe aceia care timp de 5 ani, aveau să consacreze toată inteligența toată munca lor, la săvârșirea acestei opere uriașe.

Astăzi când isbânda a încununat silințele lor neobosite, să-mi fie îngăduit a aduce un meritat tribut de laude d-lui Saligny, autorul proiectelor și directorul lucrărilor inginerilor cari au fost colaboratorii săi devotați, marilor societăți Fives-Lille, Cockerill, Gärtner-Creuzot, și tuturilor întreprinzătorilor cari n'au cruțat nimic pentru a duce la bun sfârșit o operă plină de greutate.

Sire, țara se poate fâli cu aceste lucrări, cari dovedesc progresele făcute de corpul inginerilor în anii bine-cuvântați a Domniei Majestății Voastre. Liniile noastre ferate, marile căi naționale cari duc la granița țerei, lucrările idraulice, docurile de la Brăila, și de la Galați, sunt atâtea dovezi de marea roditoare a acestui corp. Si dacă ținem în seamă că două treimi din inginerii, cari au luat parte la executarea lucrărilor al căror sfârșit îl sărbătorim astăzi sunt eșii din școala noastră de poduri și șosele, o legitimă mândrie trebuie să ținem.

În 1866, abia 21 ingineri români erau în serviciul Statului; astăzi ei sunt legiunea și alcătuiesc o a doua armată, tot atât de nemărginit devotată majestații Voastre și țerei ca și aceea în capul căreia ați cucerit, Sire, neatârarea României. Această armată a progresului care la vreme de nevoie va fi alături cu cea-l'altă pentru a apăra Tronul și Patria, are și dânsa în luptele sale pacifice, morți și răniri săi; acestor victime ale datoriei, pe cari poeziile nu le slăvesc, noi cel puțin le datorăm o duioasă amintire.

Sire,

Ați trecut Dunărea ca să duceți oștirea la victorie; astăzi treceți iar Dunărea ca să sărbătoriți o altă victorie, aceea a muncii în potriua elementelor.

In adevăr câte greutate erau de învins!

O tăetură de 500.000 metri cubi, 1,000 m. de poduri și de viaducte peste borcea, 2,000.000 metri cubi de rambleuri, apărați în contra apelor prin 200 sute de mii metri pătrați de pereuri zidite, un viaduct de un kilometru și jumătate în mijlocul bălței, altul de 900 metri, și toate aceste lucrări pentru a ajunge la ultimul și cel mai mare obstacol; Dunărea.

In zadar bătrînul fluviu a cătuat să apere cu furie liniștea sa seculară, turburată cu atâta îndrăsneală, deslănțuindu-și valurile și inecând întreaga câmpie, de la malul Dunărei până la malul Borcei; lupta a fost crâncenă, dar el a fost învins.

Fundațiunile podului sunt coborîte la 30 m. sub nivelul apelor mici; pare că el a înfipt cu dragoste rîdăcinii adânci în fundul rîului, ca nici valurile, nici sloiurile, nici furtunile să nu-l sdruncine; stăpân să rămână pe țărmurile Dunărei precum poporul român cu toate dușmăniile, stăpân a rămas pe pământul strămoșesc.

Ele se înalță la 30 m. d'asupra apelor mari; pare că vrea să coprindă într'o ochire cât mai mult din scumpa țară, să arate cât de sus ea a ajuns, pare că vrea să zică fie-cărui, gândiți-vă ce a fost Muntenia, ce a fost Moldova, priviți ce sus este acum Regatul României.

Imense deschideri de 190 m. despart pilele, lăsând trecerei o cale largă, precum largă a fost tot-d'a-una calea ce România a deschis progresului.

Și pe d'asupra stați așezate 5.00.000 kilograme de metal, masă enormă, care a trebuit să fie ridicată la 30 m. înălțime.

De oțel este coroana pe care România va pus-o pe cap. Sire; de oțel este brațul pe care România îl întind Dobrogei, ca un simbol de vecinică unire și de puternic sprijin.

Îată podul «Regele Carol I».

El pörtă numele Vostru, Sire, căci prin nestrămutarea Vóstră încredere în fólósele ce țara vė atrage din această lucrare, visul Majestăței Vóstre, de acum un sfert de veac, este astă-zí îndíneplinit.

Sire,

Spre isvoarele Dunărei, strămoșii Voștrií aű clădit un mândru castel, leagánul unei ilustre dinastii ; spre gurile Dunărei aű clădit un alt falnic monument. Urmașii Majestăței Voastre îl vor primi ca o pildă de fapte mari, săvărșită sub Domnia Voastră ; ar generațiile viitoare, vėzând cu uimire podul »Regele Carol I», vor zice :

Carol viteaz a fost în timp de luptă, mare și înțelept, Rege în timp de pace.

Iar noi toți, Sire, cu inima plină de cea mai nemărginită dragoste, spunem :

Să trăiți Sire !

Trăiască M. S. Regina !

Trăiască Dinastia !

